

Arrest

nr. 188 441 van 15 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u sjiitisch moslim van Arabisch etnische origine en bezit u de Irakese nationaliteit. U bent geboren op 25 januari 1994 in Bagdad, Irak, in het vierde district van de wijk Sadr City (Sadr Stad). U ging naar school tot aan uw zesde jaar lager onderwijs en bleef vervolgens thuis tot u in 2009 als arbeider aan de slag kon in de wijk al Hurriya, Bagdad, waar ook uw tante woonde. U werkte er in de gasfabriek Ghazaliya, waar u hielp bij het laden en lossen van gasflessen. U verbleef bij uw tante en keerde af en toe een paar dagen naar huis.

Na twee jaar in de gasfabriek van Ghazaliya te hebben gewerkt, moest deze fabriek in 2011 de deuren sluiten wegens onderhoud. Nadat de fabriek sloot, kocht u een wagen van uw spaargeld en ging weer thuis wonen. Uw oom A.(…) vroeg u om voor hem en uw andere twee ooms als chauffeur te werken. U

moest hen iedere dag naar de luchthaven brengen en zou 700 dollar per maand verdienen. In de maand september van 2011 verdween uw oom A.(...). U vroeg uw andere twee ooms, Y.(...) en M.(...), waar hij was maar zij vertelden u slechts dat hij overuren moest werken en daarom niet meer meereed. U stopte vervolgens met werken en later verdween ook uw oom M.(...). Noch u, noch uw moeder wisten waar uw beide ooms waren.

Na de verdwijning van uw oom A.(...) werd u aangesproken door een persoon genaamd Ayad al Soudani, een figuur uit uw wijk die vroeger tot het Mehdi leger behoorde. Hij vroeg u eerst op diplomatieke wijze waar uw oom A.(...) was. U zei dat u dit niet wist. Ayad begon hierop te schreeuwen en werd kwaad. Op 15 oktober 2011 belde uw oom A.(...) naar uw moeder en legde uit dat hij en uw andere ooms samenwerkten met de Amerikaanse troepen, dat zij een klacht hadden ingediend tegen Ayad al Soudani en ze vervolgens het land dienden te ontvluchten. U maakte ruzie met hem aan de telefoon omdat u hem verweet deze zaken niet eerder te hebben verteld toen u voor hem werkte. Hij raadde u aan Bagdad te verlaten. Op 16 oktober 2011 vertrok u naar Erbil, in het noorden van Irak.

U slaagde er echter niet in om in Erbil een verblijfsvergunning te bekommen en keerde drie maanden later terug naar Bagdad, waar u drie jaar in het huis van uw tante in al Hurriya verbleef. U kende in die periode geen problemen. Na drie jaar groeiden de kinderen van uw tante op en er was geen plaats meer voor u in het huis. Vrienden van u vertelden u dat Ayad al Soudani in de gevangenis zat en dat het veilig was om naar de wijk terug te keren. U keerde naar de wijk terug en begon er via een christelijke vriend, Abu Saif, alcohol te verkopen. U kocht bij deze vriend alcohol aan en verkocht dit vanuit de koffer van uw wagen aan vrienden uit uw wijk. Omdat u in uw eigen wijk kon leveren, groeide uw zaak.

Op 5 augustus 2015, om half 12 's nachts, stond u met uw wagen tegenover een supermarkt alcohol te verkopen in de buurt van uw huis en van het huis van Ayad al Soudani. Ayad al Soudani bleek in de buurt te zijn. Hij kwam op u af, schold op u, verweet u een ongelovige te zijn omdat u alcohol verkocht en verweet u dat uw familieleden verantwoordelijk waren voor zijn tijd in de gevangenis. Hij begon u te slaan op uw borst, uw gezicht en tussen uw benen. Hij bedreigde u met de dood, greep in uw kruis en zei dat hij een einde zou maken aan uw nageslacht. Mensen uit de buurt kwamen tussen in het gevecht en brachten u naar een naburige kliniek, waar u eerste zorgen toegediend kreeg. U vroeg de personen die u naar de kliniek hadden gebracht om u naar een vriend te brengen, die toestemde om uw wagen te verkopen. De dag daarop ging u naar Najaf (provincie Najaf).

Op 8 augustus 2015 vertrok u van de luchthaven van Najaf naar Turkije, waar u 15 of 16 dagen in hotel Aksaray te Istanboel verbleef. U vertrok daarna richting Bulgarije, waar u echter door Bulgaarse veiligheidsdiensten werd tegengehouden, waar uw kleren en mobiele telefoon geconfisqueerd werden en u naar de Turkse grens werd teruggestuurd. U reisde vervolgens naar Izmir, van waar u verder naar Europa reisde. U reisde door Europa en kwam op 5 of 6 september 2015 aan te België, waar u op 9 september 2015 asiel aanvraagde.

Om uw asielaanvraag te staven, legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en de woonkaart van uw vader, een kopie van uw rijbewijs, een kopie van de rantsoenkaart van uw vader, een foto van de eerste pagina van het paspoort van uw moeder, een foto van de woonkaart van uw oom A.(...), een foto van de identiteitskaart van uw oom A.(...), een foto van een oudere identiteitskaart van uw oom A.(...), een foto van de werkbadge van uw oom A.(...), een foto van de woonkaart van uw oom Y.(...), een foto van de identiteitskaart van uw oom Y.(...), een foto van de woonkaart van uw oom M.(...), een foto van een bewijs dat uw moeder leerkracht is, twee foto's van een oom in het ziekenhuis, een kopie van de overlijdensakte van deze oom, twee foto's van Ayad al Soudani, een medisch attest op naam van uw moeder en een enveloppe van DHL. Ook legde u verschillende Belgische medische documenten neer en een politiedocument betreffende het verlies van uw paspoort.

B. Motivering

U verklaarde dat u vreesde dat u in Irak zal worden vermoord door sjiitische militieleden omwille van het feit dat uw ooms voor wie u als chauffeur hebt gewerkt, met de Amerikanen samenwerkten en een klacht hadden ingediend tegen één van deze militieleden, Ayad al Soudani, waarna deze persoon in de gevangenis belandde, en ook omwille van het feit dat u als alcoholverkoper werkte. U bent er volgens het CGVS echter niet in geslaagd uw persoonlijke vrees voor vervolging geloofwaardig te maken.

Eerst en vooral moet gewezen worden op de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde betreffende uw werk en de problemen die u in Irak ervaarde. Zo verklaarde u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in 2011 als hun chauffeur elke dag uw ooms naar de luchthaven bracht **voordat** u begon te werken bij de gasfabriek in Ghazaliya (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat de gasfabriek in Ghazaliya sloot in 2011, dat u vervolgens een auto kocht en thuis ging wonen en u vervolgens een aanbod kreeg van uw oom A.(...) om als chauffeur voor hen te werken (CGVS, p9, 10). Het is zeer opvallend dat u nu eens verklaart dat u voor uw ooms als chauffeur werkte terwijl u in de gasfabriek aan de slag was en dan weer verklaart dat

u als chauffeur werkte na het sluiten van de gasfabriek. Hierbij moet worden opgemerkt dat u op het CGVS zelf verklaarde dat u na het verlaten van de gasfabriek niet meer bij dit bedrijf gewerkt heeft (CGVS, p9).

Ook verklaarde u tijdens uw interview bij de DVZ dat Ayad al Soudani naar u toekwam na de verdwijning van uw oom, dat hij u vroeg waar uw ooms waren en dat u **omwille van deze achtervolging door Ayad** in 2011 naar Erbil vluchtte (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u aanvankelijk echter alleen dat u als chauffeur werkte voor uw ooms, dat vervolgens uw oom A.(...) en daarna ook uw oom M.(...) verdween, waarop u stopte met uw werk als chauffeur en na een telefonische waarschuwing van uw oom A.(...) op 15.10.2011, de daarop volgende dag naar Erbil vertrok. U maakte geen enkele melding van het feit dat Ayad naar u toekwam nog voor uw vlucht naar Erbil (CGVS, p10). U verklaarde nog dat na uw vertrek naar Erbil mensen uit uw wijk uw moeder begonnen vragen waar u was en ook mensen naar het huis van uw ooms die gevlucht waren gingen op zoek naar hen. U werd expliciet gevraagd wanneer u voor het eerst zelf ontdekte dat er een probleem was, waarop u slechts verklaarde dat de problemen zo geëvolueerd zijn nadat u een telefoontje van uw oom kreeg op 15.10.2011 en de dag erna naar Erbil verhuisde. Er werd u meermaals gevraagd of u voor het telefoontje van uw oom ooit zelf problemen had, waarop u verklaarde van niet. U werd zelfs gevraagd of het telefoontje van uw oom A.(...) de enige reden was waarom u naar Erbil vertrok, hetgeen u bevestigde; en u werd gevraagd of u zelf iets gemerkt had van de problemen van uw oom voor u naar Erbil vertrok, hetgeen u ontkende (CGVS, p10, 11). Dit gaat echter lijnrecht in tegen uw verklaringen bij de DVZ als zou Ayad naar u toegekomen zijn, u gevraagd hebben waar uw ooms waren en als zou u omwille van deze achtervolging door Ayad naar Erbil gevlucht zijn. U werd vervolgens geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ, waarop u deze aanvankelijk ontkende en verklaarde dat u slechts gehoord had dat mensen naar het huis van uw ooms gingen en dat u zelf al in Erbil was toen mensen ook naar uw huis kwamen. U verklaarde dat er misschien sprake was van een misverstand op de DVZ (CGVS, p11). U werd nog herhaaldelijk geconfronteerd met het feit dat u voordien verklaard had voor uw vertrek naar Erbil met Ayad te hebben gesproken, waarop u nu eens verklaarde dat Ayad u wel wilde spreken maar u hiervoor schrik had en omwille hiervan naar Erbil vluchtte, en later dan weer plots verklaarde dat u wél met Ayad gesproken had voor uw vlucht naar Erbil (CGVS, p11-12). Des te ongeloofwaardiger is het dat u, betreffende de redenen voor deze tegenstrijdigheden, nu eens verklaart dat dit te wijten is aan een misverstand bij de DVZ, dan weer uw eerdere verklaring op de DVZ bevestigt waar u deze voordien ontkende en uitlegt dat het gesprek met Ayad geen essentieel probleem was, en uiteindelijk stelt dat u het toch als een probleem beschouwde en dat u hierover had moeten vertellen (op het CGVS) maar dat u moe was (CGVS, p11-12). Zelfs indien enige vermoedigheid ervoor zou gezorgd hebben dat u het niet van meet af aan aanhaalde tijdens uw uiteenzetting van de feiten op het CGVS, verklaart dit geenszins waarom u er aanvankelijk nog steeds tegenstrijdige verklaringen over aflegde wanneer u expliciet op uw voorgaande verklaringen werd gewezen. Aangezien uw persoonlijke vervolging door Ayad al Soudani aan de kern van uw asielaanvraag raakt, kan verwacht worden dat u hierover coherente verklaringen zou afleggen, zeker na confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen. Dit doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vervolgens verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u op 5 augustus 2015 om half 12 's avonds alcohol verkocht op straat, waar Ayad al Soudani naar u toe kwam en u sloeg (CGVS, p14). Hierbij moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u bij uw interview bij de DVZ helemaal geen melding maakte van het feit dat Ayad u sloeg, terwijl u tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde dat hij u op het gezicht, op de borst en tussen uw benen sloeg, dat hij u zo ernstig toetakelde dat u bijna dood ging, dat u ten gevolge hiervan medische hulp nodig had en dat u tot op vandaag medische gevolgen draagt van dit incident (DVZ vragenlijst, vraag 3.5 en CGVS, p14, 15, 16). Toen u gevraagd werd waarom u bij de DVZ niet sprak over de slagen en verwondingen die u tijdens dit laatste incident in Irak ervaarde, verklaarde u slechts dat het interview bij de DVZ kort was (CGVS, p16). Hierbij moet echter worden opgemerkt dat uit de DVZ Vragenlijst niet valt op te maken dat u een tijdslimiet werd opgelegd, dat u daarentegen nog bijkomende vragen werden gesteld, dat u nog de kans geboden werd iets aan uw relaas toe te voegen, dat uw verklaringen u nog in het Arabisch werden voorgelezen hetgeen u beaamde en ter bevestiging hebt ondertekend, en dat u bij aanvang van het CGVS gehoor verklaarde – behoudens details – de belangrijkste elementen te hebben vermeld op de DVZ (DVZ vragenlijst, vraag 3.5 en 3.7; CGVS, p2, 16). De ernstige aard van het geweld dat uw belager u toen zou hebben aangebracht en gelet op de gevolgen die u hiervan zou dragen maakt dat dit bezwaarlijk als een louter detail kan worden aanzien. Niet alleen is het opvallend dat u bij de DVZ geen enkele melding maakte van het feit dat Ayad u sloeg, ook is het opmerkelijk dat u er verklaarde dat Ayad te weten was gekomen dat u alcohol verkocht en dat hij u vervolgens persoonlijk kwam bedreigen, terwijl u tijdens uw gehoor bij het CGVS aanvankelijk verklaarde dat hij u toen toevallig tegenkwam en hij te weten kwam dat u alcohol verkocht toen hij u er op straat op dat moment alcohol zag verkopen (DVZ vragenlijst, vraag 3.5, CGVS, p14).

Ook dit kan dus moeilijk in overeenstemming worden gebracht met uw voorgaande verklaringen op de DVZ. Nadat u gevraagd werd of Ayad voor dit incident al wist dat u alcohol verkocht, verklaarde u dan weer dat hij dit (reeds) gehoord had van mensen van de wijk maar uiteindelijk bleek u dit slechts te vermoeden en zei u dat u geen concrete redenen had om aan te nemen dat hij dit van iemand had vernomen (CGVS, p14). Het feit dat u ook over deze twee zaken, die eveneens deel uitmaken van de kern van uw asielrelaas, inconsistente verklaringen aflegde, doet verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Naast de tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in uw verklaringen, wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondergraven door het feit dat u op verschillende punten vage en ontwijkende verklaringen aflegt. Zo verklaarde u dat mensen van Ayad al Soudani na uw vlucht twee maal naar het huis van uw moeder kwamen en eenmaal naar de school van uw moeder om haar te vragen waar haar zoon was (CGVS, p4). U verklaarde dat zij laatst naar uw moeder kwamen 4 of 5 maanden geleden maar verklaarde dat u niet goed wist wanneer precies. Ook verklaarde u zich niet te herinneren wanneer zij voor het eerst naar uw moeder toekwamen (CGVS, p4). Het is opvallend dat u niet meer weet wanneer deze bezoeken plaatsvonden, aangezien u verklaarde nog bijna iedere dag met uw moeder te spreken en aangezien deze gebeurtenissen voor u van belang zijn bij het inschatten van het persoonlijk risico dat u bij een mogelijke terugkeer naar Irak zou lopen (CGVS, p3, 4). Ook verklaarde u aanvankelijk dat u naar een ziekenhuis gebracht werd toen u geslagen werd door Ayad al Soudani, (CGVS, p15). Toen u echter gevraagd werd welk ziekenhuis dit was, verklaarde u dan weer dat dit een kliniek was, geen ziekenhuis. Daarop werd u gevraagd welke kliniek dit was, ontweek u herhaaldelijk de vraag en zei u uiteindelijk dat u het zich niet kan herinneren. Uiteindelijk verklaarde u dat deze kliniek in het 13e district, in de wijk 'Kraat' lag (CGVS, p15, 16). Uw vage en inconsistente verklaringen betreffende deze vervolgingsfeiten en de gevolgen ervan, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Des te opvallender is het dat u, toen u gevraagd werd waarover het proces van uw ooms tegen Sayad al Soudani ging, slechts verklaarde dat er een rechtszaak werd ingediend en dat u hierover nooit meer met uw ooms heeft gesproken. U verklaarde dat u er niet meer met uw ooms over sprak omdat deze rechtszaak de oorzaak is van uw problemen en u verklaarde dat u hen niet meer kan contacteren omdat u hun nummer niet hebt. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat uw ooms uw moeder toch hadden opgebeld, verklaarde u dat u uw ooms zelfs niet meer zou bellen, ook al had u hun nummer. Gevraagd of uw oom u dan geen informatie had kunnen geven over het proces of over uw belager, Sayad al Soudani, verklaarde u dat het voor hem niets uitmaakte omdat hij zich niet in uw situatie bevindt (CGVS, p18). Dit is uiterst opvallend. Van een persoon die bij de Belgische instanties asiel aanvraagt kan namelijk verwacht worden dat hij zich tracht te informeren betreffende de oorzaken van de vervolging in zijn land van herkomst. Het feit dat u hier aangeeft dat u niet eens de intentie bezit om te achterhalen wat net de oorzaak is van uw problemen met Sayad al Soudani, en bijgevolg welke dreiging deze persoon mogelijk voor u vormt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zelfs al zou u effectief geen contact meer kunnen opnemen met uw ooms is het tevens, gelet op de door u omschreven omstandigheden – uw ooms waren in dit verband zowaar het land ontvlucht waarna een van hen jullie opbelde waarbij hij u 'van alles op de hoogte bracht' en u aanmaande zelf te vluchten (CGVS, p10-11) – uiterst merkwaardig dat uw ooms u hier zelf geen informatie over zouden hebben gegeven.

Naast bovenstaande verklaringen, moet worden opgemerkt dat u geen paspoort neerlegde. U verklaarde tijdens uw gehoor dat u uw paspoort kwijtraakte op de trein naar Antwerpen **na de ontploffingen in Parijs en de dag voordat u uw vingerafdrukken plaatste** (CGVS, p6). Ook verklaarde u dat u op **6 september** naar het Commissariaat kwam, in Brussel buiten moest slapen, een papier kreeg bij de DVZ waarop stond wanneer u terug moest komen en de trein naar een vriend in Antwerpen nam. Onderweg verloor u uw paspoort (CGVS, p6). Uit de inschrijvingsdocumenten in uw dossier blijkt inderdaad dat u op **9 september 2015** ingeschreven werd als asielzoeker en er dus die dag uw vingerafdrukken plaatste (Nederlandstalig inschrijvingsformulier). Uit de politiedocumenten die u zelf neerlegde van de aangifte van het verlies van uw paspoort (document 6), blijkt echter dat u bij de politie verklaarde dat u **in de maand augustus** in België aankwam en **op 6 augustus 2015** uw paspoort verloor. Ook blijkt uit deze documenten dat u bij een vriend Ahmed in Antwerpen ging slapen, maar dat u niet meer weet waar hij woont, wat zijn volledige naam is en dat u eveneens zijn telefoonnummer kwijt bent. Het is uiterst opvallend dat u dergelijke vage en tegenstrijdige elementen aandraagt betreffende het verlies van uw paspoort. Eveneens moet worden opgemerkt dat de aanslagen van 2015 bij het Stade de France, op de Bataclan en op andere plaatsen in Parijs plaatsvonden in de nacht van **13 en 14 november 2015** en het verlies van uw paspoort dus onmogelijk na deze gebeurtenissen kan hebben plaatsgevonden. Om bovenstaande reden ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort en bijgevolg details betreffende uw reisweg naar België, het tijdstip en de wijze

waarop u uw land verlaten heeft, bewust voor het CGVS achterhoudt. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder onderuit gehaald.

Ook verklaarde u in België te kampen met de medische gevolgen van uw vechtpartij met Sayad al Soudani. Uit de Belgische medische documenten die u neerlegde is inderdaad op te maken dat u lijdt aan rugklachten, pijn aan het linkerbeen en een zakaderbreuk en dat u in België een operatie onderging. Deze documenten vormen echter geenszins een sluitend bewijs van de manier waarop u deze medische problemen opliep, laat staan dat zij een bewijs zouden vormen voor de door u verklaarde problemen in Irak. Waar in een van deze attesten vermeld wordt dat uw klachten een gevolg zijn van 'uw ongeval dat plaatsvond in Irak', zij opgemerkt dat hieruit nog steeds niet kan worden afgeleid naar aanleiding van welke precieze omstandigheden u met deze klachten te kampen hebt. Zij verder benadrukt dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; niettemin kan hij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt evenzeer voor het door u neergelegde Iraakse medische attest van 2011 op naam van uw moeder waarin vermeldt wordt dat zij kampt met een bipolaire stoornis naar aanleiding van emotionele problemen/stress.

De twee foto's van luidens u Ayad al Soudani tonen op zich niet aan dat het werkelijk deze persoon betreft, laat staan dat u met hem problemen hebt gekend.

Ook de overige documenten die u neerlegde (uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en de woonkaart van uw vader, een kopie van uw rijbewijs, een kopie van de rantsoenkaart van uw vader, een foto van de eerste pagina van het paspoort van uw moeder, een foto van de woonkaart van uw oom A.(...), een foto van de identiteitskaart van uw oom A.(...), een foto van een oudere identiteitskaart van uw oom A.(...), een foto van de werkbadge van uw oom A.(...), een foto van de woonkaart van uw oom Y.(...), een foto van de identiteitskaart van uw oom Y.(...), een foto van de woonkaart van uw oom M.(...), een foto van een bewijs dat uw moeder leerkracht is, twee foto's van een in het ziekenhuis en de kopie van zijn overlijdensakte en een enveloppe van DHL), vormen weliswaar een bewijs voor uw identiteit en die van uw familieleden, de werkzaamheden van uw familieleden en van het overlijden van uw oom op 14.01.2015 – u verklaarde dat hij als martelaar omkwam in Mosul (CGVS, p3, 7-8), ze vormen geenszins een bewijs voor de door u aangehaalde problemen in Irak.

Kortom, op basis van bovenstaande elementen dient te worden geoordeeld dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan gehecht worden. Zij kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of van artikel 48/4, &2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het

begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit

heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vonden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden oplevert. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar

specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48/3, §§ 2, 4 en 5, 48/5, §§ 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, en van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid”*.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet hoe artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3. Verzoeker geeft evenmin aan op welke wijze hij *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid”* geschonden acht. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig opgeworpen.

2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.7. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“U verklaarde dat u vreesde dat u in Irak zal worden vermoord door sjiiitische militieleden omwille van het feit dat uw ooms voor wie u als chauffeur hebt gewerkt, met de Amerikanen samenwerkten en een klacht hadden ingediend tegen één van deze militieleden, Ayad al Soudani, waarna deze persoon in de gevangenis belandde, en ook omwille van het feit dat u als alcoholverkoper werkte. U bent er volgens het CGVS echter niet in geslaagd uw persoonlijke vrees voor vervolging geloofwaardig te maken.

*Eerst en vooral moet gewezen worden op de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde betreffende uw werk en de problemen die u in Irak ervaarde. Zo verklaarde u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in 2011 als hun chauffeur elke dag uw ooms naar de luchthaven bracht **voordat** u begon te werken bij de gasfabriek in Ghazaliya (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat de gasfabriek in Ghazaliya sloot in 2011, dat u vervolgens een auto kocht en thuis ging wonen en u vervolgens een aanbod kreeg van uw oom A.(...) om als chauffeur voor hen te werken (CGVS, p9, 10). Het is zeer opvallend dat u nu eens verklaart dat u voor uw ooms als chauffeur werkte terwijl u in de gasfabriek aan de slag was en dan weer verklaart dat u als chauffeur werkte na het sluiten van de gasfabriek. Hierbij moet worden opgemerkt dat u op het CGVS zelf verklaarde dat u na het verlaten van de gasfabriek niet meer bij dit bedrijf gewerkt heeft (CGVS, p9).*

*Ook verklaarde u tijdens uw interview bij de DVZ dat Ayad al Soudani naar u toekwam na de verdwijning van uw oom, dat hij u vroeg waar uw ooms waren en dat u **omwille van deze achtervolging door Ayad** in 2011 naar Erbil vluchtte (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u aanvankelijk echter alleen dat u als chauffeur werkte voor uw ooms, dat vervolgens uw oom A.(...) en daarna ook uw oom M.(...) verdween, waarop u stopte met uw werk als chauffeur en na een telefonische waarschuwing van uw oom A.(...) op 15.10.2011, de daarop volgende dag naar Erbil vertrok. U maakte geen enkele melding van het feit dat Ayad naar u toekwam nog voor uw vlucht naar Erbil (CGVS, p10). U verklaarde nog dat na uw vertrek naar Erbil mensen uit uw wijk uw moeder begonnen vragen waar u was en ook mensen naar het huis van uw ooms die gevlucht waren gingen op zoek naar hen. U werd expliciet gevraagd wanneer u voor het eerst zelf ontdekte dat er een probleem was, waarop u slechts verklaarde dat de problemen zo geëvolueerd zijn nadat u een telefoontje van uw oom kreeg op 15.10.2011 en de dag erna naar Erbil verhuisde. Er werd u meermaals gevraagd of u voor het telefoontje van uw oom ooit zelf problemen had, waarop u verklaarde van niet. U werd zelfs gevraagd of het telefoontje van uw oom A.(...) de enige reden was waarom u naar Erbil vertrok, hetgeen u bevestigde; en u werd gevraagd of u zelf iets gemerkt had van de problemen van uw oom voor u naar Erbil vertrok, hetgeen u ontkende (CGVS, p10, 11). Dit gaat echter lijnrecht in tegen uw verklaringen bij de DVZ als zou Ayad naar u toegekomen zijn, u gevraagd hebben waar uw ooms waren en als zou u omwille van deze achtervolging door Ayad naar Erbil gevlucht zijn. U werd vervolgens geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ, waarop u deze aanvankelijk ontkende en verklaarde dat u slechts gehoord had dat mensen naar het huis van uw ooms gingen en dat u zelf al in Erbil was toen mensen ook naar uw huis kwamen. U verklaarde dat er misschien sprake was van een misverstand op de DVZ (CGVS, p11). U werd nog herhaaldelijk geconfronteerd met het feit dat u*

voordien verklaard had voor uw vertrek naar Erbil met Ayad te hebben gesproken, waarop u nu eens verklaarde dat Ayad u wel wilde spreken maar u hiervoor schrik had en omwille hiervan naar Erbil vluchtte, en later dan weer plots verklaarde dat u wél met Ayad gesproken had voor uw vlucht naar Erbil (CGVS, p11-12). Des te ongeloofwaardiger is het dat u, betreffende de redenen voor deze tegenstrijdigheden, nu eens verklaart dat dit te wijten is aan een misverstand bij de DVZ, dan weer uw eerdere verklaring op de DVZ bevestigt waar u deze voordien ontkende en uitlegt dat het gesprek met Ayad geen essentieel probleem was, en uiteindelijk stelt dat u het toch als een probleem beschouwde en dat u hierover had moeten vertellen (op het CGVS) maar dat u moe was (CGVS, p11-12). Zelfs indien enige vermoedelijkheid ervoor zou gezorgd hebben dat u het niet van meet af aan aanhaalde tijdens uw uiteenzetting van de feiten op het CGVS, verklaart dit geenszins waarom u er aanvankelijk nog steeds tegenstrijdige verklaringen over aflegde wanneer u expliciet op uw voorgaande verklaringen werd gewezen. Aangezien uw persoonlijke vervolging door Ayad al Soudani aan de kern van uw asielrelaas raakt, kan verwacht worden dat u hierover coherente verklaringen zou afleggen, zeker na confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen. Dit doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vervolgens verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u op 5 augustus 2015 om half 12 's avonds alcohol verkocht op straat, waar Ayad al Soudani naar u toe kwam en u sloeg (CGVS, p14). Hierbij moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u bij uw interview bij de DVZ helemaal geen melding maakte van het feit dat Ayad u sloeg, terwijl u tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde dat hij u op het gezicht, op de borst en tussen uw benen sloeg, dat hij u zo ernstig toetakelde dat u bijna dood ging, dat u ten gevolge hiervan medische hulp nodig had en dat u tot op vandaag medische gevolgen draagt van dit incident (DVZ vragenlijst, vraag 3.5 en CGVS, p14, 15, 16). Toen u gevraagd werd waarom u bij de DVZ niet sprak over de slagen en verwondingen die u tijdens dit laatste incident in Irak ervaarde, verklaarde u slechts dat het interview bij de DVZ kort was (CGVS, p16). Hierbij moet echter worden opgemerkt dat uit de DVZ Vragenlijst niet valt op te maken dat u een tijdslimiet werd opgelegd, dat u daarentegen nog bijkomende vragen werden gesteld, dat u nog de kans geboden werd iets aan uw relaas toe te voegen, dat uw verklaringen u nog in het Arabisch werden voorgelezen hetgeen u beaamde en ter bevestiging hebt ondertekend, en dat u bij aanvang van het CGVS gehoor verklaarde – behoudens details – de belangrijkste elementen te hebben vermeld op de DVZ (DVZ vragenlijst, vraag 3.5 en 3.7; CGVS, p2, 16). De ernstige aard van het geweld dat uw belager u toen zou hebben aangebracht en gelet op de gevolgen die u hiervan zou dragen maakt dat dit bezwaarlijk als een louter detail kan worden aanzien. Niet alleen is het opvallend dat u bij de DVZ geen enkele melding maakte van het feit dat Ayad u sloeg, ook is het opmerkelijk dat u er verklaarde dat Ayad te weten was gekomen dat u alcohol verkocht en dat hij u vervolgens persoonlijk kwam bedreigen, terwijl u tijdens uw gehoor bij het CGVS aanvankelijk verklaarde dat hij u toen toevallig tegenkwam en hij te weten kwam dat u alcohol verkocht toen hij u er op straat op dat moment alcohol zag verkopen (DVZ vragenlijst, vraag 3.5, CGVS, p14). Ook dit kan dus moeilijk in overeenstemming worden gebracht met uw voorgaande verklaringen op de DVZ. Nadat u gevraagd werd of Ayad voor dit incident al wist dat u alcohol verkocht, verklaarde u dan weer dat hij dit (reeds) gehoord had van mensen van de wijk maar uiteindelijk bleek u dit slechts te vermoeden en zei u dat u geen concrete redenen had om aan te nemen dat hij dit van iemand had vernomen (CGVS, p14). Het feit dat u ook over deze twee zaken, die eveneens deel uitmaken van de kern van uw asielrelaas, inconsistente verklaringen aflegde, doet verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Naast de tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in uw verklaringen, wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondergraven door het feit dat u op verschillende punten vage en ontwijkende verklaringen aflegt. Zo verklaarde u dat mensen van Ayad al Soudani na uw vlucht twee maal naar het huis van uw moeder kwamen en eenmaal naar de school van uw moeder om haar te vragen waar haar zoon was (CGVS, p4). U verklaarde dat zij laatst naar uw moeder kwamen 4 of 5 maanden geleden maar verklaarde dat u niet goed wist wanneer precies. Ook verklaarde u zich niet te herinneren wanneer zij voor het eerst naar uw moeder toekwamen (CGVS, p4). Het is opvallend dat u niet meer weet wanneer deze bezoeken plaatsvonden, aangezien u verklaarde nog bijna iedere dag met uw moeder te spreken en aangezien deze gebeurtenissen voor u van belang zijn bij het inschatten van het persoonlijk risico dat u bij een mogelijke terugkeer naar Irak zou lopen (CGVS, p3, 4). Ook verklaarde u aanvankelijk dat u naar een ziekenhuis gebracht werd toen u geslagen werd door Ayad al Soudani, (CGVS, p15). Toen u echter gevraagd werd welk ziekenhuis dit was, verklaarde u dan weer dat dit een kliniek was, geen ziekenhuis. Daarop werd u gevraagd welke kliniek dit was, ontweek u herhaaldelijk de vraag en zei u uiteindelijk dat u het zich niet kan herinneren. Uiteindelijk verklaarde u dat deze kliniek in het 13e district, in de wijk 'Kraat' lag (CGVS, p15, 16). Uw vage en inconsistente verklaringen betreffende deze

vervolgingsfeiten en de gevolgen ervan, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Des te opvallender is het dat u, toen u gevraagd werd waarover het proces van uw ooms tegen Sayad al Soudani ging, slechts verklaarde dat er een rechtszaak werd ingediend en dat u hierover nooit meer met uw ooms heeft gesproken. U verklaarde dat u er niet meer met uw ooms over sprak omdat deze rechtszaak de oorzaak is van uw problemen en u verklaarde dat u hen niet meer kan contacteren omdat u hun nummer niet hebt. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat uw ooms uw moeder toch hadden opgebeld, verklaarde u dat u uw ooms zelfs niet meer zou bellen, ook al had u hun nummer. Gevraagd of uw oom u dan geen informatie had kunnen geven over het proces of over uw belager, Sayad al Soudani, verklaarde u dat het voor hem niets uitmaakte omdat hij zich niet in uw situatie bevindt (CGVS, p18). Dit is uiterst opvallend. Van een persoon die bij de Belgische instanties asiel aanvraagt kan namelijk verwacht worden dat hij zich tracht te informeren betreffende de oorzaken van de vervolging in zijn land van herkomst. Het feit dat u hier aangeeft dat u niet eens de intentie bezit om te achterhalen wat net de oorzaak is van uw problemen met Sayad al Soudani, en bijgevolg welke dreiging deze persoon mogelijk voor u vormt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zelfs al zou u effectief geen contact meer kunnen opnemen met uw ooms is het tevens, gelet op de door u omschreven omstandigheden – uw ooms waren in dit verband zowaar het land ontvlucht waarna een van hen jullie opbelde waarbij hij u ‘van alles op de hoogte bracht’ en u aanmaande zelf te vluchten (CGVS, p10-11) – uiterst merkwaardig dat uw ooms u hier zelf geen informatie over zouden hebben gegeven.

Naast bovenstaande verklaringen, moet worden opgemerkt dat u geen paspoort neerlegde. U verklaarde tijdens uw gehoor dat u uw paspoort kwijtraakte op de trein naar Antwerpen **na de ontploffingen in Parijs en de dag voordat u uw vingerafdrukken plaatste** (CGVS, p6). Ook verklaarde u dat u op **6 september** naar het Commissariaat kwam, in Brussel buiten moest slapen, een papier kreeg bij de DVZ waarop stond wanneer u terug moest komen en de trein naar een vriend in Antwerpen nam. Onderweg verloor u uw paspoort (CGVS, p6). Uit de inschrijvingsdocumenten in uw dossier blijkt inderdaad dat u op **9 september 2015** ingeschreven werd als asielzoeker en er dus die dag uw vingerafdrukken plaatste (Nederlandstalig inschrijvingsformulier). Uit de politiedocumenten die u zelf neerlegde van de aangifte van het verlies van uw paspoort (document 6), blijkt echter dat u bij de politie verklaarde dat u **in de maand augustus** in België aankwam en **op 6 augustus 2015** uw paspoort verloor. Ook blijkt uit deze documenten dat u bij een vriend Ahmed in Antwerpen ging slapen, maar dat u niet meer weet waar hij woont, wat zijn volledige naam is en dat u eveneens zijn telefoonnummer kwijt bent. Het is uiterst opvallend dat u dergelijke vage en tegenstrijdige elementen aandraagt betreffende het verlies van uw paspoort. (...) Om bovenstaande reden ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort en bijgevolg details betreffende uw reisweg naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uw land verlaten heeft, bewust voor het CGVS achterhoudt. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder onderuit gehaald.

Ook verklaarde u in België te kampen met de medische gevolgen van uw vechtpartij met Sayad al Soudani. Uit de Belgische medische documenten die u neerlegde is inderdaad op te maken dat u lijdt aan rugklachten, pijn aan het linkerbeen en een zakaderbreuk en dat u in België een operatie onderging. Deze documenten vormen echter geenszins een sluitend bewijs van de manier waarop u deze medische problemen opliep, laat staan dat zij een bewijs zouden vormen voor de door u verklaarde problemen in Irak. Waar in een van deze attesten vermeld wordt dat uw klachten een gevolg zijn van ‘uw ongeval dat plaatsvond in Irak’, zij opgemerkt dat hieruit nog steeds niet kan worden afgeleid naar aanleiding van welke precieze omstandigheden u met deze klachten te kampen hebt. Zij verder benadrukt dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; niettemin kan hij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt evenzeer voor het door u neergelegde Iraakse medische attest van [2016] op naam van uw moeder waarin vermeldt wordt dat zij kampt met een bipolaire stoornis naar aanleiding van emotionele problemen/stress.

De twee foto's van luidens u Ayad al Soudani tonen op zich niet aan dat het werkelijk deze persoon betreft, laat staan dat u met hem problemen hebt gekend.

Ook de overige documenten die u neerlegde (uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en de woonstkaart van uw vader, een kopie van uw rijbewijs, een kopie van de rantsoenkaart van uw vader, een foto van

de eerste pagina van het paspoort van uw moeder, een foto van de woonkaart van uw oom A.(...), een foto van de identiteitskaart van uw oom A.(...), een foto van een oudere identiteitskaart van uw oom A.(...), een foto van de werkbadge van uw oom A.(...), een foto van de woonkaart van uw oom Y.(...), een foto van de identiteitskaart van uw oom Y.(...), een foto van de woonkaart van uw oom M.(...), een foto van een bewijs dat uw moeder leerkracht is, twee foto's van [Y.] in het ziekenhuis en de kopie van zijn overlijdensakte en een enveloppe van DHL), vormen weliswaar een bewijs voor uw identiteit en die van uw familieleden, de werkzaamheden van uw familieleden en van het overlijden van uw oom op 14.01.2015 – u verklaarde dat hij als martelaar omkwam in Mosul (CGVS, p3, 7-8), ze vormen geenszins een bewijs voor de door u aangehaalde problemen in Irak.

Kortom, op basis van bovenstaande elementen dient te worden geoordeeld dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan gehecht worden. Zij kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of van artikel 48/4, &2, a of b van de Vreemdelingenwet. (...)

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker brengt hier vooreerst tegen in dat hij documenten heeft voorgelegd die zijn identiteit en nationaliteit attesteren. Vervolgens wijst hij erop dat hij zijn asielmotieven heeft uiteengezet en herhaalt hij de kern van zijn asielaanspraak.

De Raad merkt op dat verzoekers identiteit en nationaliteit *in casu* niet worden betwist en dat de documenten die daarvan doen blijken op geen enkele wijze kunnen dienen om de waarachtigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen in Irak te bewijzen. Door louter de verklaringen die verzoeker dienaangaande reeds eerder heeft afgelegd te herhalen, doet verzoeker geen afbreuk aan hoger vermelde concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielmotieven.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij aan een risicoprofiel beantwoordt, met name in zijn hoedanigheid van voormalig chauffeur van familieleden die met de Amerikanen hebben samengewerkt, merkt de Raad op dat dit gegeven niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker opwerpt dat hij in zijn land van herkomst tevens gevaar loopt door zijn religieuze overtuigingen, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat deze vrees in zijn verzoekschrift nader toe te lichten en hij dit asielmotief niet eerder tijdens zijn procedure heeft ontwikkeld. In die mate wordt dit element thans *post factum* aangevoerd. In zoverre verzoeker doelt op het incident waarbij Ayad al-Soudani hem fysiek aanviel en hem verweet geen religie te hebben omdat hij alcohol verkocht (stuk 5, gehoorverslag, p. 16), dient verzoeker erop gewezen dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt uiteengezet waarom aan dit incident geen geloof kan worden gehecht en dat deze motieven door het verzoekschrift ongemoeid worden gelaten.

Daar waar verzoeker erop wijst dat hij sjiit is en dat de sjiitische burgers een doelwit vormen van Islamitische Staat (IS), bemerkt de Raad evenwel dat hoewel de terreurcampagne van IS voornamelijk, maar niet uitsluitend, gericht is tegen de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er actueel sprake is van een structurele vervolging van sjiieten in Bagdad en verzoeker toont dan ook niet aan dat hij, louter ingevolge het gegeven dat hij sjiit is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd.

Het louter verwijzen naar algemene informatie omtrent de macht van de sjiitische milities in Irak volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gelet op het ongeloofwaardig asielerelaas dient de mogelijkheid tot bescherming niet te worden onderzocht.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (*“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, 16 november 2016). Dit standpunt, waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota van 4 mei 2017 en de hierbij gevoegde COI Focus *“Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 6 februari 2017, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspeelen. De landeninformatie in het dossier en recente landeninformatie die door de

verwerende partij middels een aanvullende nota van 4 mei 2017 werd bijgebracht maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluwd gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari

2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiietische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

2.9. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.11. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF